

Hanne Reintoft: Det er bare et par bemærkninger til udenrigsministeren. For det første må jeg sige, at jeg finder det vildledende, at det danske folketing skal føre en debat om vor Grækenlandspolitik og vedtage, at man vil henstille, at der ikke leveres våben, og så bagefter få at vide, at det ikke har været på dagsordenen. Man må jo forudsætte, at ministeren kender dagsordenen.

I øvrigt tror jeg, hele det danske folk er vildledt med hensyn til det indre demokrati i NATO. For hvis vi skal tro på, at NATO er værn for demokrati i al almindelighed, så er det indre demokrati vel ikke så ringe, at den danske befolkning med sit folketing i spidsen ikke kan få sine synspunkter udtrykt i et communiqué.

Men udenrigsministeren svarede mig ikke på et også meget vigtigt spørgsmål, nemlig med hvilket mandat udenrigsministeren i Düsseldorf havde sagt, at vi var villige til at påtage os alle forpligtelser ved indtræden i fællesmarkedet. Nu er jeg ikke den eneste, der har undret mig over denne udtalelse. I Jyllands-Posten i dag har professor, dr. polit. Jørgen Pedersen nogle bemærkninger, og jeg tror ikke, det er et menneske af samme politiske observans som jeg. Der skriver professor Jørgen Pedersen — jeg må citere ganske kort:

„I en tale forleden ved åbningen af den danske uge i Düsseldorf sagde udenrigsminister Hartling, at Danmark var parat til at indtræde i fællesmarkedet og påtage sig alle de forpligtelser, dette medførte. Men er udenrigsministeren fuldt ud klar over, hvilke forpligtelser det drejer sig om, og vil han sørge for, at den danske befolkning, inden afgørelsen træffes, får fuld besked herom?“

Lad mig gøre dette spørgsmål til mit og så for en gangs skyld håbe, at jeg får et politisk svar, for jeg er faktisk træt af i stedet for altid at få ministerens personlige vurdering af mine karakteregenskaber, som faktisk ikke kommer nogen ret meget ved overhovedet.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Til det ærede medlem fru Hanne Reintoft vil jeg først sige med hensyn til spørgsmålet, om der er indre demokrati i NATO: NATO-ministerrådsmødet er et ministerrådsmøde af ministre fra suveræne stater, og jeg har

forklaret, hvordan et communiqué virker, og det må det ærede medlem tage til efterretning. Det er ikke anderledes.

Med hensyn til spørgsmålet om at indtræde i fællesmarkedet, er det efter en folketingsbeslutning, at Danmark har søgt om optagelse i fællesmarkedet, har søgt om medlemskab sammen med England. Vi har gjort det uden forbehold. Derfor er vi parat til at overtage de forpligtelser, der er, og få de rettigheder, der er. Det ligger naturligvis i den ansøgning.

Over for det ærede medlem hr. Sigsgaard vil jeg først anerkendende notere, at hans ord om hykleri ikke skulle gå på regeringen eller på mig personlig. Det tager jeg til efterretning. Han bebrejdede mig, at jeg skulle have anklaget ham for, at han ikke tog sagerne om Grækenland og NATO osv. alvorligt, og at jeg klandrede hans motiver. Dertil vil jeg sige, at det har han ikke ret i. Der har han til gengæld misforstået mig. Jeg tror, han tager det alvorligt, overordentlig alvorligt. Men det, jeg sagde, var, at hans brug af disse spørgsmål ikke var alvorlig. Det er jo et gammelt trick, som også bruges her i tinget, at stille forslag om noget, der er sket; så giver man indtryk af, at det endnu ikke er sket, så giver man indtryk af, at nu er det forslagsstillerens opgave og forslagsstillerens ret at diktere og formulere; men samtidig flytter man altså opmærksomheden fra det, som det drejede sig om, til noget, som det ikke skal dreje sig om.

Det ærede medlem hr. Poul Dam sagde nogle udmærkede ord, som er blevet nævnt flere gange, om mistillid til det politiske liv. I den forbindelse kunne man nævne rene demonstrationsdagsordener. De er i hvert fald ikke med til at fremme tilliden eller respekten. Hvis derimod man afviser dem, viser man snarere, at der er lidt mening og alvor i tingene og i tinget. Jeg er altså her enig med det ærede medlem hr. J. O. Krag i hans betragtninger.

Jeg tog i øvrigt ordet for at svare det ærede medlem hr. Per Hækkerup på et spørgsmål, som han stillede én gang til — det er vist rigtigt, at jeg sagde for lidt om det i første omgang. Han sagde: Hvad gør vi herefter? Hvilke skridt tager vi for at følge Grækenlandssagen op? Nu ved jeg ikke rigtig, hvad det ærede medlem har tænkt sig, om vi skulle erklære krig eller et eller